

M2TECH HiFace - Kicsi a bors, de erős!

M2TECH hiFace

Amennyire visszaszorult az olasz foci az európai és nemzetközi kupák porondjáról, annyira megerősödtek az itáliai hifi gyártók. Lassan így invázióról beszélhetünk, különösképpen, ami az elektronikákat illeti (a hangsugárzókról nem is beszélve). Hozzánk is sorra kerülnek a DAC konverterek, a mai napon egy igazi ultrakompakt átalakítóról írok, íme, az M2TECH HiFace!

Az M2TECH nemrég forgalmazót váltott idehaza, az Audio Centrum vette át a képviselését. Bár a hiFace nem új termék, nálunk ezidáig még nem tette tiszteletét. Korábban futólag már ismeretséget kötöttem ezzel a cukisággal, amely vitathatatlanul a legkisebb DAC, ami valaha nálam járt. Tudása viszont fordítottan arányos a méreteivel, csak két műszaki tulajdonságát emelném ki hirtelen a specifikációból: 32 bit és 384 kHz! Mindez 20 grammos tömegben. Odabent egy SMSC USB3318-as chip és egy Burr-Brown PCM5102-es DAC működik össze egymással. A cég Pisában működik (hasonlóan elég sok olasz, az audio üzletben érdekelt vállalkozással), és bár honlapjuk elég szűkszavú, annyi azért kiderül, hogy elkötelezték magukat a számítógépes zenelejátszás mellett, egy-egy USB S/PDIF konverterükön kívül gyártanak még négyféle DAC-ot (HiFace, Evo, Young és Vaughan), egy különleges analóg-digital átalakítót(!) Joplin néven, valamint egy külső óraj generátort (Evo Clock), egy fejhallgató erősítőt (Marley) és egy külső tápegységet (Van der Graaf). Mai tesztünk alanya a legkisebb, belépő szintű konverterük, a kizárólag ebben az élénk narancssárga színben kapható hiFace. Mérete annyira kicsi, hogy hagyományos, dupla IRC csatlakozóról szó sem lehetett, ezért került rá egy mini jack analóg kijárat. Adja magát, hogy fejhallgatót csatlakoztassunk hozzá, azonban gyorsan tisztázzuk, hogy ez nem fűles erősítő! Egészséges, 2.0 voltos vonalszintű jelet ad ki magából, ami arra elég volt, hogy egy AKG 550-es fejhallgatót egészen jól meghajtsa, a fülhallgatók zömét (pl. egy Sennheiser MX471-et) pedig akadály nélkül, ragyogó hangminőséggel! Ilyenkor átlagos hangerőt képes nyújtani, ami bőségesen elég a zenehallgatáshoz, feltéve, ha nincs odakint nagy zaj. (Kité még, hogy a fejhallgató impedanciája ne essen 32 Ohm alá!) Azonban az alábbiakban mégsem ezekre koncentráltam, hanem nemes egyszerűséggel a nagy rendszerhez kötöttem, egyenesen az előfokba. A meghallgatásokat Foobaral végeztem, a gyártó útmutatásai alapján (Foobar 1.3.1, Windows 8, hiFace driver 1.7.0).

A Dead Can Dance „Anastasis” című albumával indult a meghallgatás, az album nyitódala a „Children of the Sun” (16 bit, 48 kHz). Kicsit meglepett, bevallom, mert nem számítottam túl sokra: ennek ellenére egy friss, fiatalos, lendületes hang fogadott, duzzadó energiákkal, pergő ritmussal. Az album harmadik száma az „Agape”: ami elsőre feltűnt, az a tiszta felső tartománya, a magas hangokat igen jól artikulálja a mély pedig, bár nem terjedelmes, annál precízebb. Tonálisan renben van, a balansz sem borul fel, pedig nem is volt drága összekötő mögő

téve. Másodikként műfajt (dzsessz) váltok és a felbontáson is emelek: Clark Terry „One on One” albuma szól, a Chesky (24 bit, 96 kHz) gondozásában. A L.O.V.E. című szerzeményben a zongoránál maga Monthy Alexander ül. És milyen jól teszi: nagyon élvezetes, ahogy a HiFace visszaadja ezt a hangszert, élethűen, attól a jellegzetes műanyagos íz nélkül, ami a kevésbé jól sikerült készülékek sajátja. Tetten érhető azért némi súlytalanság, főleg az alsóbb részeken, de mindez legalább konzekvens. Terry trombitáját is hallottam már ércesebben

szólni, picit vékony most, de se baj, mert kiegyenlítettten szól és ez nagyon fontos dolog! Az album további számainál azért megvillantja oroszlánkörmeit az olasz mert megindul ott, ahol meg kell, vannak tartalékai. Kis blues zene következik most, Gregory Porter „Liquid Spirit” albuma, HD (24/96) felbontásban. A „No Love Dying” nagy elánnal kezd, már amennyire egy szerelmes dalt lehet így kezdeni, mindenesetre kicsit rácsáfol az előbb leírtakra: jobban fekszik neki ez a műfaj. A basszus igen pontos, kontrollált és nem is keveslem. Kellően adagolja levegőt is, természetesen tolja az akkordokat, a címadó dalt hallgatva pedig meggyőződhetünk róla, hogy a ritmikája is jól sikerült. A felbontása nagyon tetszett nekem, ebben a „paraméterben” egészen biztos, hogy a (sajnos) már nem kapható Hegel HD11 fölé emelkedik. Megvan tehát a kellő sebessége a kis narancsnak, hogy amit erőből nem tud megoldani, azt nem túlvállalva, de megcsinálja. A tesztanyagomból ezen az albumon hozta a legjobb formáját. Szeretett Gipsy Kings lemezem, a „Roots” sem maradhatott ki, kiemelném a „Rhythmic” című nótát. Pörgős, formás, tiszta és világos zenét hallok, a zenekarhoz méltó tolmácsolásban, kiemelném, hogy a lecsengéseket sem

spórolja el! Bár tudom, elsősorban nem a klasszikus zene eme DAC felségterülete, de csak kíváncsiságból, Csajkovszkij „1812 nyitány”-át lejátszottam. Az üstdob beütései (csak érdekességképpen: kultéri előadásokon gyakran alkalmaznak valódi ágyúkat, persze ennek dinamikája nem várható és nem is vártam el tőle) lehetnének picit intenzívebbek, de tanulságos volt hallani, hogy a koherenciáját az utolsó pillanatig megtartotta, nem omlott össze, ellenben mindvégig érezni lehetett rajta egy kis súlytalanságot. Végezetül, a fiam kérésére, aki egyébként alkalomadtán résztvevője szokott lenni eme szeánszoknak, egy kis rock'n'roll következett. Az általa választott nóta a Status Quo „The Collection” albumáról az „Again and Again” volt. Én a klasszikus „In the Army Now”-val akartam demózni, de lehurrogott, hogy az mennyire unalmas, tegyek fel valami pörgősebbet. Na, lett is pörgés, meg forgás, fantasztikus hangulatban teltek az utolsó percek, a HiFace csak pumpált, pumpálta a zenét, lüktetett az egész szoba. Kontrasztként, bedugtam a kábelt a laptopom integrált hangkártyájába: nem kellett sok időnek eltelnie, a kontraszt szakadéknyi volt. Ahol csendnek kellett volna lennie, oda nyugtalanság feszült, az elhaló hangok helyett pedig hirtelen megszakadó némaság volt az úr.

Összességében egy kellemesre hangolt apróság az M2TECH terméke, inkább fiatalos, mint komoly, nem próbál meg másnak látszani, mint ami: egy jó áron kínált konverter, ehhez alakított hangzással. Az integrált hangkártyákat mérföldekkel lépi le, kompakt mérete okán könnyen elhelyezhető, ára pedig szerintem barátságos. Arról nem is beszélve, hogy akár táblagépekhez is kapcsolható. Ajánlott vétel!

Forgalmazó: **Audio Centrum**